

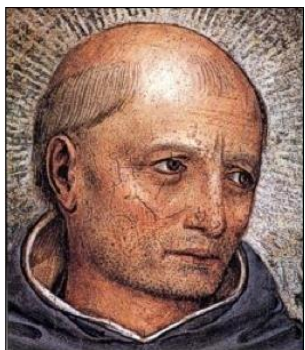
1. U Domu zdravlja Dubrovnik oformljen je Tim palijativne skrbi u vanbolničkim uvjetima. Po svojoj koncepciji i djelokrugu rada to je mobilni tim koji skrbi o palijativnim bolesnicima u kućnim uvjetima. Ako imate nekoga svoga ili znate za osobu koja boluje od teškog oblika neizlječive bolesti bez obzira na uzrok i dob o tome obavijestite Tim palijativne skrbi koji će vam biti od velike pomoći. Detaljne informacije o ovoj temi naći ćete na oglasnoj ploči.
2. Svakog četvrtka je pobožnost klanjanja Presvetom oltarskom sakramentu u 18 sati, a u korizmi svakog petka u 18.30 sati u našoj crkvi je pobožnost Križnog puta.

BL. REGINALD ORLEANSKI, O.P., prezbiter – spomendan: 12. veljače

Rođen je oko 1180. u biskupiji Orléans u Francuskoj. Kao učitelj prava, tumačio je u Parizu crkvene zakone. Došavši u Rim posjetiti sveta mjesta, susreo je sv. oca Dominika i njegove su ga riječi oduševile. Zavoljevši evanđeosko siromaštvo Reda, pošto mu je blažena Djevica Marija čudesno vratila zdravlje, primio je odjeću Reda koju mu je ona bila pokazala. Primjerom kreposna života i vatrenom rječitosti privukao je u Red, najprije u Bologni, a zatim u Parizu, vrlo mnogo mladih ljudi i uglednih muževa. Mudro je uređivao i gorljivo promicao zajednički život; gorio je apostolskom revnošću da uspostavi Kristovo kraljevstvo. Umro je u Parizu 1220. Pokopan je u crkvi Gospe od Polja (Notre-Dame des Champs). Njegovo štovanje potvrdio je Pio IX. dana 8. srpnja 1875.

BL. JORDAN SASKI, O.P., prezbiter: 13. oveljače

Rođen je krajem XII. stoljeća u Burgbergu u Vestfaliji. U Parizu je primio habit Reda iz ruke bl. Reginalda, 12. veljače 1220. U upravi Reda bio je **prvi nasljednik sv. Dominika**, s kojim je bratski drugovao. Petnaest se godina brinuo za braću i sestre riječju, primjerom, pismima, uređenjem Konstitucija (pravila i propisi Dominikanskog reda), čestim pohodima i neobičnom blagošću.

Neporočnim životom i divnom rječitosti posebno je pridonio širenju Reda. Plamteći iskrenom pobožnošću prema Djevici Bogorodici, odredio je da se u njezinu

časť poslije Povečerja pjeva antifona "Zdravo, Kraljice". Vraćajući se sa službenog pohoda Provinciji Svete Zemlje, utopio se u brodolomu 13. veljače 1237. Braća i vjernici na razne su mu načine iskazivali počast, pa je Lav XII. odobrio njegovo štovanje 10. svibnja 1826.

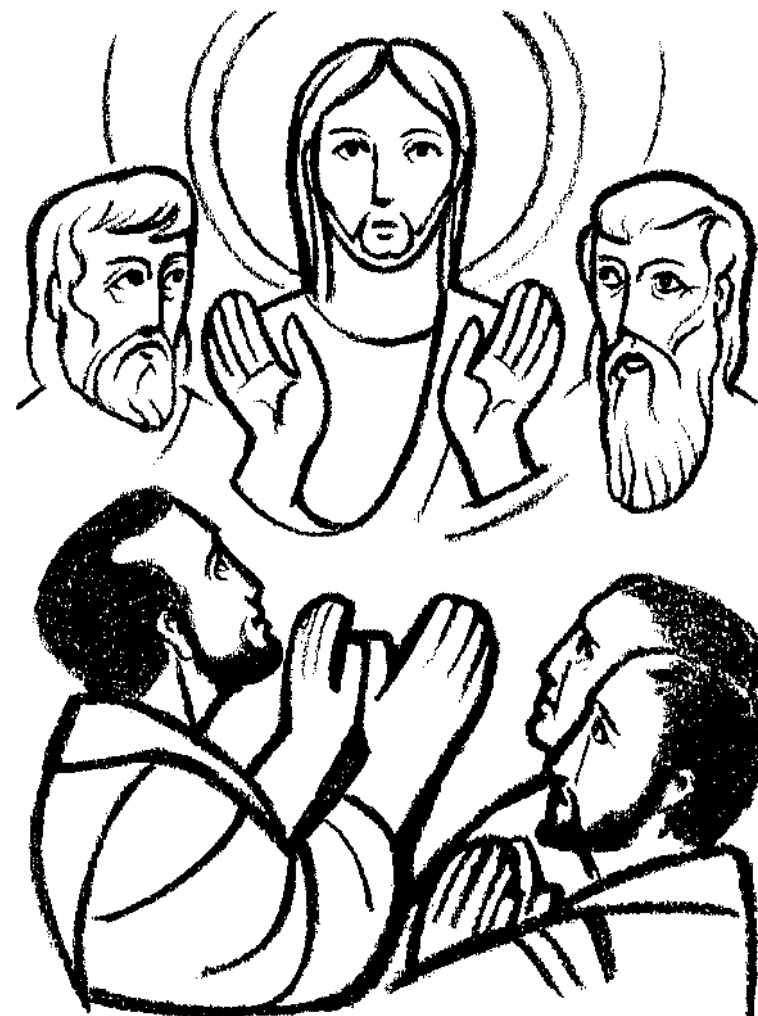

TJEDNIK

2. KORIZMENA NEDJELJA

Godina I. – broj 19.

21. veljače 2016.

'Ovo je Sin moj, Izabranik! Njega slušajte!' (Lk 9, 35)

Drugi dio Mise naziva se *Liturgija riječi* ili *Služba riječi*. U UORM pod br. 55 i 56. piše:

55.: *'Glavni dio liturgije riječi tvore čitanja preuzeta iz Svetoga pisma s pjesmama koje dolaze između njih. Homilija, ispovijest vjere i sveopća ili vjernička molitva razvijaju je i zaključuju. U čitanjima, naime, koja tumači homilija, Bog govori svome narodu, otkriva mu otajstvo otkupljenja i spasenja te mu pruža duhovnu hranu. Sam je Krist po svojoj riječi prisutan među vjernicima. Tu Božju riječ narod usvaja šutnjom i pjesmama te prianja uz nju ispoviješću vjere. Njome nahranjen, upravlja sveopću molitvu za potrebe cijele Crkve i za spasenje svega svijeta.'*

Šutnja

56.: *'Liturgiju riječi treba slaviti tako da pogoduje razmatranju i zato valja izbjegavati svaki oblik žurbe koji sprječava sabranost. U njoj su prikladni kratki trenuci šutnje, prilagođeni okupljenoj zajednici, s pomoću kojih će se, djelovanjem Duha Svetoga, srcem shvatiti Božja riječ i kroz molitvu pripremiti odgovor. Ti se trenuci šutnje mogu primjereno održavati npr. prije negoli započne sama liturgija riječi, poslije prvoga i drugoga čitanja te nakon završetka homilije.'*

Liturgija se rađa iz šutnje, iz otajstvenoga odnosa u kojemu su riječi nijeme i nemoćne da bi izrazile zbiljnost božanskoga događanja. Šutnja, slušanje i riječ temelj su svake komunikacije i zajedništva. Na početku je šutnja. Iz nje izranja riječ. Prisjećamo se Romana Guardinija, velikog „filozofa šutnje“, koji je ustvrdio: Kad bi me tko pitao gdje započinje pravi liturgijski život, odgovorio bih mu: U razumijevanju šutnje.

Liturgija je zbiljsko zajedništvo Boga s otkupljenim čovjekom. U liturgiji Crkva nalazi iskustvo najdubljega i najtješnjega zajedništva s Bogom. Tu se uvijek iznova, u otajstvenosti, rađa Riječ. Uprisutnjuje se njegov silazak, njegov govor i njegovo ozdravljanje našega neposluha. Zato je liturgiji potrebna šutnja. Ne kao izvanjski okvir ljepote obreda ili kao asketska tehnika kojom bi se postizao osjećaj duhovne ugone. Šutnja se ne identificira s nultom točkom zvučnosti, s odsutnošću glasa ili zvuka. Ona doseže vrhunce slušanja. Osposobljuje za istinitost zajedništva, za zajedništvo koje osluškuje šutnju. Blizina se ne očituje u slušanju govora, nego upravo u slušanju šutnje. Šutnja je dom Otajstva. Samo šutnjom možemo čuti tu Šutnju, začu u nju i postati njezinim dionicima. Tek tada zalazimo u liturgiju, koja je bogočovječnost, spasenjsko zajedništvo Boga s čovjekom.

Lukin zapis o Isusovom preobraženju više je proročanstvo nego li povjesnica. U govoru o Isusovom preobraženju sažeta je Izraelova povijest (Mojsije i Ilija), sažeta je i kasnija reakcija apostola (Ivan, Jakov, Petar). Prema tome tekst ima vječnu i sveopću poruku, sjećanje i proročanstvo! Apostoli su u velikom zanosu pošli za Isusom, svugdje su se mogli vidjeti božanski prsti. Čudesa su se događala. Još se nije puno mislilo što iz svega toga slijedi.

I sad je nastupio izvjesni zamor, došle su krize, učitelju se prijeti, urotili se protiv njega vlast i svećenstvo. (Ovo je sve govor o Isusu i njegovim učenicima, ali ovo treba prevoditi kao redovno događanje u svakom zanosu i pokretu!). Svaki ljudski zanos nužno prati susret s realnošću, a to znači i ulazak u krizu. U zanosu se miješa moguće i nemoguće, želje i stvarnosti. Tek kroz život se pokazuje koliko je zanos realan, a koliko utopija.

Ne smije se ostati na trenutnom „viđenju“. U ovome životu mi ne možemo naći čas koji bi bio završni čin našeg života. Svi oni upućuju nas prema dalje. Duhovni učitelji (Tauler i dr.) upozoravaju na opasnost ostanka u stanjima neke duhovne slasti i smirenosti. To bi nas moglo zavarati da parcijalno izjednačimo s vječnim i univerzalnim. Kroz ovaj „događaj“ Isusova preobraženja objavljuje se još jedna vrlo bitna istina.

Objavljuje se kako će se Bog objavljevati, odnosno kako će se prepoznavati. To je izrečeno kroz likove Mojsija i Ilije i Isusa. Do Isusa objava se događa u „oblaku“ koji je zasjenjivao Mojsija na Sinaju: to je kozmičko objavljenje Boga. Isus sad zamjenjuje Mojsija: Bog se od sad objavljuje na preobraženom ljudskom licu. Isus postaje najpotpunija objava Božja. - To je također putokaz gdje treba tražiti i prepoznavati Boga: u ljudima i na njihovim licima.

Preobraženi Isus postaje Krist, preobraženi Simon postaje Petar, preobraženi Savao postaje Pavao.... oni su živa objava živoga Boga koji ljubi čovjeka. Pa već i ovim započinje novi proces spasenja i vjerovanja. Zato onaj koji vjeruje u Boga kakvog objavljuje Isus pozvan je da krene među ljude i među njima svjedoči Božju ljubav i božansku budućnost. Slavu Božju objavljuje pročišćeno ljudsko srce. Zato je svima nama potrebno preobraženje.

Potrebno nam je nekada da susretnemo izuzetnu osobu koja će nam posvjedočiti istinsku ljubav pa da se u toj snazi preobrazimo. Kroz Isusa se događa taj preobražujući susret i objavljenje Boga ljubavi i čovjeka slike Božje.

Dominikanci

'Poznavati druge samo je znanje, poznavati sebe je mudrost.'